

„ODVÁŽNÁ, POTŘEBNÁ A KRÁSNÁ KNIHA.“

KATHLEEN GLASGOW,
AUTORKA BESTSELLERU *DÍVKA NA KUSY*

TAKOVÁ JSEM BYLA

ROMÁN

AMBER SMITH

PŘELOŽILA
BLAŽENA KUKULIŠOVÁ

**TAKOVÁ
JSEM
BYLA**

Copyright © 2016 by Amber Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2025

Cover © Kevin Twomey, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5635-3 (pdf)

**TAKOVÁ
JSEM
BYLA**

AMBER SMITH

přeložila Blažena Kukulišová

Vám.

Vám všem, kteří jste někdy zažili pocit,
že něco musí být jinak.

ČÁST 1

PRVNÍ ROČNÍK

Nevím toho spoustu. Nevím, proč jsem neslyšela, jak se zavírají dveře. A proč jsem ty dveře sakra nezamkla. Nebo proč mi nedošlo, že je něco špatně – tak strašně špatně –, když jsem cítila, jak se pod jeho tíhou pohnula matrace. Proč jsem nekřičela, když jsem otevřela oči a viděla, jak mi leze pod deku. Nebo proč jsem se ho nesnažila zastavit, dokud jsem ještě měla šanci.

Nevím, jak dlouho jsem tam pak ležela a pořád si opakovala: pevně zavři oči a prostě se snaž zapomenout. Ignoruj všechno, co nebylo v pořádku, všechno, o čem si myslíš, že už v pořádku nikdy nebude. Ignoruj tu hnusnou pachut' v puse, to lepkavé vlhko v posteli, strašný oheň ve stehnech, odpornou bolest, ze které se ti zvedá žaludek – tu věc, co tebou prolétla jako střela a zasekla se někde uvnitř. Ne, nesmíš brečet. Není přece proč brečet. Byl to jenom sen, zlý sen – noční můra. Není to skutečnost. Není to skutečnost. Není to skutečnost. Pořád si to v duchu opakuju. *ToSeNestalo.ToSeNestalo.ToSeNestalo*. Zas a znova si to opakuju. Jako nějakou mantru. Jako modlitbu.

Nevím, že tyhle obrazy, co se mi honí hlavou – jako film o někom cizím, někde jinde –, nikdy doopravdy nezmizí, nepřestanou se znovu přehrávat, budou mě stále pronásledovat. Znovu zavírám oči, ale vidím pořád totéž, cítím totéž, slyším totéž: jeho kůže, jeho paže a nohy, příliš silné ruce, jeho dech na mně, napínání svalů, praskání kostí, lámání těla, to, jak slábnu, vadnu. Je to pořád tady.

Nevím, kolik uplyne hodin, než se probudím do obvyklého rámu nedělního rána – řinčení hrnců a pánví na sporáku. Škvírou pode dveřmi pronikají vůně jídla – slanina, lívance, mámino kafe. Zvuky z televize (studené fronty a bouře, které se do oblasti přičenou kolem poledne) – tátův kanál se zprávami o počasí. Zvuky myčky na nádobí. Štěkající pes přes ulici nejspíš hafá a ňafá bezdůvodně jako vždycky. A pak je tu skoro nepostřehnutelný rytmus basketbalového míče poskakujícího po oroseném makadamu a vrzavé šoupání nohou v teniskách na příjezdové cestě. Naše hloupé ospalé předměstí, stejně jako každé jiné hloupé ospalé předměstí, se vrávoravě probouzí, lhotejně vůči vlastní bezvýznamnosti, kolektivně si přeje další sobotu a děsí se povinností, kostela, seznamů s úkoly a pondělního rána. Život jen tak plyne, prostě se děje, jde dál jako vždycky. Normálně. A já nemůžu setřást vědomí, že život jednoduše bude dál plynout, ať už se probudím, nebo ne. Odporně normální.

Nutím se otevřít oči a nevím, že lži se už dávají do pohybu. Zkusím polknout, ale bolí mě v krku. Asi streptokok, říkám si. Nejspíš jsem nemocná, to je vše. Určitě mám horečku. Blouzním. Nemám v hlavě jasno. Dotknu se rtů. Pálí a štípou. Na jazyku cítím krev. Ale to není možné. *Není to realita*. Zírám do stropu a myslím si: něco se mnou musí být fakt blbě, když se mi zdá něco takového. Něco tak strašného. O Kevinovi. Kevin. Kevin je totiž nejlepší kamarád mého bráchy, prakticky můj brácha. Naši ho mají rádi stejně jako všichni, dokonce i já, a Kevin by nikdy... to by nemohl. To není možné. Jenže pak se zkusím postavit na nohy. Jsou tak bolavé – ne, připadají mi polámané. A bolí mě čelist, jako bych měla v zubech plno kazů.

Znovu zavírám oči. Zhluboka se nadechnu. Hrábnu rukou dolů a osahám se. Nemám kalhotky. Až moc rychle se zvedám

do sedu a moje kosti naříkají, jako bych byla stařena. Bojím se rozhlédnout. Ale jsou tam: kalhotky s potiskem pro dny v týdnu zmuchlané na podlaze. Úterní, ačkoli byla sobota, protože – no co, kdo se to asi tak doví? To jsem si včera myslela, když jsem si je oblékala. A teď vím jistě, že se to stalo. Opravdu se to stalo. A tahle bolest uprostřed těla, hluboko uvnitř, mě jako na povel znovu začíná mučit. Odhazuju deku. Na pažích, na bocích a stehnech mám modřiny ve tvaru kolenních čések. A ta krev – na prostěradle, dece, na mých nohou.

Vždyť to měla být obyčejná neděle.

Měla jsem vstát, obléknout se a posnídat s naší rodinou. A hned po jídle jsem měla jít do svého pokoje a dokončit všechny domácí úkoly, které jsem nedodělala v pátek večer, hlavně se zaměřit na geometrii. Chtěla jsem si procvičovat novou písničku, co jsme nazkoušeli s kapelou, zavolat nejlepší kamarádce Maře, pak možná zajít k ní domů a dělat desítky jiných hloupých, bezvýznamných věcí.

Jenže teď chápu, že tohle se dnes nestane. Sedím v posteli, nevěřicně zírám na svou špinavou kůži a ruka se mi třese, když si ji tisknu k puse.

Někdo dvakrát zaklepe na dveře. Nadskočím.

„Edy, jsi vzhůru?“ křikne máma. Otvírám pusu, ale je to, jako by mi někdo nalil do krku kyselinu chlorovodíkovou, možná už nikdy nebudu moct mluvit. Ťuk, ťuk, ťuk. „Eden, snídaně!“ Rychle si stáhnu noční košili co nejniž, jenže košile je taky od krve.

„Mami?“ zavolám konečně příšerně skřípavým hlasem.

Pootevře dveře, nakoukne dovnitř a okamžitě uvidí krev. „Panebože,“ zajíkuje se, vklouzne do pokoje a rychle za sebou zavře.

„Mami, já...“ Jenže jak mám říct ta slova, nejhorší slova, o kterých vím, že musí být řečena?

„Ach, Edy.“ Vzdychne a se smutným úsměvem ke mně otáčí hlavu. „To je v pořádku.“

„Co...“ začnu a zarazím se. Jak to může být v pořádku, v jakém světě je tohle v pořádku?

„Někdy k tomuhle dojde, když to nečekáš.“ Pobíhá po mém pokoji, uklízí, ani se na mě pořádně nepodívá a přitom vysvětluje o menstruaci, kalendářích a počítání dnů. „Stává se to všem. Proto jsem ti říkala, že si to musíš hlídat. Pak nebudeš muset řešit tahle... překvápka. Můžeš být... připravená.“

Myslí si, že jde o tohle.

Už jsem v televizi viděla dost filmů, abych věděla, že tohle se má říct. Sakra, tohle říct musíte. „Ale...“

Přeruší mě. „Víš co, zlatíčko? Jdi do sprchy a já se zatím postarám o tenhle...“, opíše paží široký kruh nad mou postelí a hledá vhodné slovo, „svinčík.“

Tenhle svinčík. Proboha. Teď, nebo nikdy. Teď, nebo nikdy. Takže teď. „Mami...“, zkusím to znovu.

„Nestyď se,“ říká se smíchem. „V pohodě, fakt mi to nevadí.“ Stojí nade mnou a vypadá vyšší než kdy dřív. Podává mi župan, nevšímá si mých úterních kalhotek zmuchlaných u svých nohou.

„Mami. Kevin...“, spustím, ale z jeho jména v mých ústech je mi na zvracení.

„Tím se netrap, Edy. Je venku s tvým bratrem. Hrají vzadu basket. A táta je jako obvykle přilepený k telce. Nikdo tě nevidí. Jdi. Hoď na sebe tohle.“

Vzhlednu k ní, připadám si tak malá. A hlavou mi prolétne Kevinův hlas jako nějaké tornádo – ovane mi dechem tvář a šeptá: *Nikdo ti neuvěří. To přece víš. Nikdo. Nikdy.*

Máma přede mnou třepe županem, nabízí mi lež, ani jsem žádnou nemusela vymýšlet. Začíná mít ve tváři ten výraz – netrpělivý pohled ve stylu jsou svátky a na tohle nemám čas.

Evidentně sebou mám hodit, aby mohla uklidit ten svinčík. A taky je jasné, že mě nikdo neuslyší. Nikdo mě neuvidí – věděl to. Strávil u nás dost času, aby věděl, jak to tady chodí.

Snažím se vstát a nevypadat úplně rozbitě. Kopnu úterní kalhotky pod postel, aby je máma nenašla a nevrtilo jí to hlavou. Beru si župan. Beru lež. A když se ohlédnu a dívám se, jak vrší do náruče úspěšné povlečení – důkaz –, nějak vím, že jestli to neudělám teď, neudělám to už nikdy. Měl totiž pravdu, nikdo mi neuvěří. Samozřejmě že mi neuvěří. Nikdy.

* * *

V koupelně se opatrně svléknu, přidržím košili na délku paží, smotám ji a nacpu do koše pod umyvadlem. Narovnáím brýle a pořádně se prohlédnu. Na krku se mi slabě rýsují stopy po jeho prstech. Ale oproti pohmožděným místům na těle jsou to jenom drobnosti. Žádné modřiny v obličejí. Jen ta pěticentimetrová jizva nad levým okem po pádu z kola před dvěma lety. Vlasy mám trochu příšernější než obvykle, ale v podstatě vypadám stejně – ujde to.

Když vyjdu ze sprchy – pořád ještě špinavá i poté, co jsem ze sebe málem sedřela kůži v domnění, že třeba smyju modřiny –, je tam. Sedí u kuchyňského stolu v naší jídelně s mým bráchou, mým otcem a mou matkou a pije pomerančový džus z mojí sklenice – jeho ústa na sklence, kterou někdy budu muset používat. Na vidličce, co bude brzy k nerozeznání od všech ostatních vidliček. Otisky jeho prstů jsou nejen na každém kousku mého těla, ale úplně všude: tenhle dům, můj život, svět – všechno zamořil.

Caelin zvedá hlavu, a zatímco se opatrně blížím k jídelně, mhouří oči. Vidí to. Já věděla, že to hned uvidí. Pokud se na někoho můžu spolehnout, že si všimne, tak na svého staršího

bráchu. „Hele, teď jsi fakt divná. Hodně,“ prohlásí. Poznal to, protože se ve mně odjakživa vyzná líp, než se v sobě vyznám já sama.

Takže tam stojím a čekám, že s tím něco udělá. Že odloží vidličku, zvedne se, odtáhne mě stranou, odvede mě za paži na dvůr za domem a zeptá se, co mi je, co se stalo. Pak mu povím, co mi Kevin udělal, a on jako správný starší brácha řekne třeba *Neboj, Edy, postarám se o to*. Tak to dělal, kdykoli se do mě někdo navážel. A potom se rozběhne zpátky do domu a ubodá Kevina k smrti nožem na máslo.

Jenže tohle se neděje.

Jenom tam sedí. Dívá se na mě. Koutky se mu pomalu stáčejí do úsměvu – zubí se, jako by šlo o soukromý vtípek – a čeká, až na oplátku udělám totéž, dám mu znamení nebo se prostě rozchechtám, třeba jako že se potají snažím utahovat si z našich. Čeká, ale nedočká se. A tak jen pokrčí rameny, zadívá se znovu do talíře a ukrojí velký kus lívance. Stojím tam na chodbě celá ztuhlá a kulka mi uvízne v žaludku ještě hlouběji.

„Vážně, na co tak civíš?“ zamumlá s pusou plnou lívance tím známým bratrským tónem, který v průběhu let dovedl k dokonalosti a kterým mi sděluje: jsi ta nejhoupější káča na celém tomhle světě.

Kevin mezitím krátce vzhledne. Žádné výhrůžné pohledy. Žádná varovná gesta, nic. Jako by se vůbec nic nestalo. Stejně chladné přehlížení, co vůči mně dával najevo vždycky. Jako že jsem pořád ještě Caelinova divná malá ségra se škaredými vlasy a pihami, nula, praštěná prvačka z jakési kapely, která se jich drží a chodí za nimi s pouzdrem na klarinet. Ale já už taková nejsem ani už nechci být. Ta holka, co byla tak naivní a hloupá – ten druh holky, co dopustí, aby se jí stalo něco takového.

„No tak, Minnie,“ říká mi táta. Používá mou přezdívku, myška Minnie, protože jsem pořád potichu. Ukáže na jídlo na stole. „Posaď se. Vystydne ti to.“

Stojím před nimi – jejich myška –, pokroucené brýle mi sklouzávají z kořene nosu, připadám si obnaženě a osm pátravých očí čeká, až sehraju svou roli. Konečně mi dochází, o co tady jde. Předchozích čtrnáct let bylo jenom generální zkouška, příprava, abych věděla, jak mám odteď řádně mlčet. Což mi Kevin řekl, když s ústy skoro u mých šeptal ta slova: *Budeš držet hubu*. Včera v noci to byl pokyn, rozkaz, ale dnes je to prostě pravda.

Postrčím si brýle výš. A s pocitem nevolnosti – jako z trémy – se pomalu, opatrně sunu dál. Snažím se chovat, jako kdyby celé moje tělo uvnitř i venku netepalo a nepulzovalo. Sedám si vedle Kevina jako milionkrát předtím, když jsme se sešli u jídla. Protože ho považujeme za součást naší rodiny, jak máma říká zas a znova. Je u nás vždycky vítaný. Vždycky.

Po snídani je v domě naprosté ticho. Caelin a Kevin šli hrát basketbal s několika kamarády ze středoškolského týmu. Táta musel do železářství pro nějaký speciální hasák, aby mohl nainstalovat novou sprchovou hlavici, kterou koupil mámě k Vánocům. A máma je ve svém pokoji a píše adresy na novoroční přání.

Já sedím v obýváku a civím z okna.

V šedém ranním světle zběsile poblikávají pestrobarevná vánoční světýlka lemující garáž. Mraky se nekonečně vrší jeden na druhý, nebe se před námi zavírá. U sousedního domu se uprostřed bílého trávníku pomalu, jako nějaký churavý zombie, pohupuje značně splasklý obří Santa. Připomíná mi to výjev z *Čaroděje ze země Oz*, kdy všechno přestane být černobílé a objevují se barvy. Jenže to probíhá spíš naopak. Jako bych si doteď myslela, že jsou věci barevné, ale ve skutečnosti jsou černobílé. Teď už to vidím.

„Jsi v pořádku, Edy?“ V pokoji se najednou objeví máma a v ruce drží štos obálek.

Místo odpovědi pokrčím rameny, ale myslím, že si toho ani nevšimne.

Dívám se, jak na rohu nějaký řidič projíždí přes značku STOP a jen krátce se mrkne, jestli tam někdo nejede. Myslím na to, jak se říká, že většina lidí má v autě bouračku necelou míli od domova. Možná proto, že je všechno tak dobře známé a přestanete si dávat pozor. Nevšimnete si jediné věci, která je jinak, špatně nebo nebezpečná. A napadá mě, že tohle se teď asi stalo mně.

„Viš, co si myslím?“ ptá se máma tím tónem, jímž se mnou mluví od té doby, co Caelin v létě odjel do školy. „Řekla bych, že se zlobíš na svého bratra, protože s tebou netráví dost času, když je doma.“ Mluví dál, nečeká, až jí řeknu, že se mýlí, že se ve skutečnosti zlobí ona, protože brácha doma netráví dost času. „Vím, že ho chceš mít pro sebe, jen vy dva. Jak to bývalo dřív. Jenže je čím dál starší – oba jste čím dál starší. Je už na univerzitě, Edy.“

„To přece vím...,“ namítnu, ale přeruší mě.

„Když je doma, chce se vidět s kamarády, na tom přece není nic špatného, že?“

Pravda je, že nikdo z nás neví, jak se k sobě máme chovat, když tu Caelin není. Jako by z nás najednou byli cizí lidé. Caelin nás stmeloval. Skýtal nám účel – důvod, proč být spolu. Protože co spolu máme dělat, když už ho nepovzbuzujeme při basketbalových zápasech? Jak se mají naše rozhovory u kuchyňského stolu obejít bez bráchova vyprávění, co přes den dělal? Já ho rozhodně nenahradím, to všichni vědí. Sakra, co z mého života by se asi tak mohlo vyrovnat tomu nonstop přívalu vzrůša, jímž je Caelin McCrorey? Nejdřív jsem si myslela, že se přizpůsobujeme. Ale taková zkratka jsme. Táta je jako jediný chlap v domě ztracený. Máma neví, co má se sebou dělat, když Caelin nezabírá všechen její čas a pozornost. A já, já prostě potřebuju, aby se vrátil můj nejlepší kamarád. Je to jednoduché, a přitom tak složité.

„Taky by neuškodilo, kdybys trochu rozšířila svoje zájmy,“ pokračuje a promíchá štos obálek ve svých rukou. „Najdi si nějaké nové kamarády. Je oficiálně nový rok.“ Usměje se. Já se neusměju. „Edy, Mara je moc fajn. Myslím, že je to skvělá kámoška – ale... Jen chci říct, že je dovoleno mít v životě víc přátel.“

Vstanu a projdu kolem ní do kuchyně. Naliju si sklenici vody, jen abych se mohla soustředit na něco jiného, cokoli než mámu, bezúčelnost toho rozhovoru a nekonečný proud myšlenek, které se mi ženou hlavou.

Stoupne si u linky vedle mě. Cítím, jak mi z boku civí na obličej. Nejradši bych vyskočila z kůže. Natáhne ruku, aby mi jako vždycky zastrčila ofinu za ucho. Jenže uhnu. Ne schválně. Nebo možná jo. Nejsem si jistá. Víím, že jsem ranila její city. Otvírám pusu a chci se omluvit, ale místo toho ze mě vypadne: „Je tu horko. Jdu ven.“

„Aha... dobře,“ říká pomalu, zmatená.

Mé nohy se od ní rychle vzdalují. Popadnu z věšáku u zadních dveří bundu, nazvu holínky a vyjdu na dvůr. Ometu sníh z dřevěného sedátka jedné houpačky. Při doteku studeného dřeva a kovových řetězů cítím, jak mi na těle natékají modřiny. Chci tam chvíli jen nehybně sedět, dýchat a snažit se pochopit, jak je možné, že všechno dospělo až sem. Vymyslet, co mám teď dělat.

Zavírám oči, pevně tisknu víčka, proplétám prsty, a i když víím, že to teď nedělám zdaleka tolik, jak bych asi měla, modlím se, modlím se usilovněji než za celý svůj život. Aby se to nějak zrušilo. Abych se prostě probudila a bylo zase tohle ráno, ale tentokrát se v noci nic nestalo.

Pamatuju si, jak jsem s ním seděla u stolu. Hráli jsme monopoly. Ale nic se nedělo. Nic mi nepřipadalo špatně. Vlastně se ke mně choval hezky. Jako... bych se mu líbila. Jako že jsem víc než Caelinova malá ségra. Skutečný člověk. Dívka, ne jenom dítě. Šla jsem do postele šťastná. Při usínání jsem na něj myslela. Pak si pamatuju jen to, že jsem se probudila, když mě zalehl, přikryl mi rukou ústa a šeptal *mlč, mlč, mlč*. A všechno se seběhlo tak rychle. Kdyby to mohl být sen, ze kterého se můžu probudit a být zase v bezpečí ve své posteli.

To by dávalo mnohem větší smysl. A nic nebude špatně. Nic nebude jinak. Prostě budu ve své posteli a nemusí se tam nikdy stát nic zlého.

„Probuď se,“ šeptám asi nahlas. Sakra, tak se probuď. Probuď se, Edy!

„Eden!“ volá někdo.

Rychle otvírám oči. Vyděšeně se rozhlížím, celá sklíčená. Protože nejsem ve své posteli. Jsem vzadu na dvoře, sedím na houpačce a prokřehlými holými prsty pevně svírám kovové řetězy.

„Co tam děláš, štěpíš atomy?“ křičí brácha od zadního vchodu. „Stojím tu a volám na tebe snad minutu.“

Jde ke mně velkými, rychlými a jistými kroky, čerstvě napadaný sníh mu křupe pod nohama. Posadím se rovněji, složím ruce v klíně a snažím se ničím neprozradit, co všechno mě teď bolí.

„Tak co, Edy,“ spustí Caelin a posadí se na houpačku vedle mě. „Prý se na mě zlobíš.“

Zkousím se usmát, zkousím co nejlépe napodobit samu sebe. „Nech mě hádat, kdo ti asi tak tohle mohl napovídat.“

„Prý protože s tebou netrávím dost času, říkála.“ Jeho široký úsměv mi napovídá, že tomu moc nevěří.

„Ne, o to nejde.“

„Tak jo, ale chováš se fakt divně.“ Šťouchne mě loktem do ramene a dodá s úsměvem: „I na tvoje poměry.“

Možná je tohle moje šance. Opravdu by mě Kevin zabil, kdybych to řekla – mohl by mě vážně zabít? Mohl. Postaral se, abych věděla, že kdyby chtěl, může. Ale teď tady není. Je tu Caelin. Aby mě chránil, stál při mně.

„Caeline, prosím, neodjížděj zítra,“ vyhrknu v náhlém zachvatu naléhavosti. „Nevracej se do školy. Neopouštěj mě, jo? Prosím,“ škemrám a skoro hrozí, že se rozbřečím.

„Cože?“ ptá se a z jeho hlasu se skoro ozývá smích. „Co tě to popadlo? Musím se vrátit, Edy, nemám na vybranou. To přece víš.“

„Jo, máš, máš na vybranou. Můžeš chodit do zdejší školy – dostal jsi to stipendium, pamatuješ?“

„Ale nevzal jsem ho.“ Odmlčí se a podívá se na mě, nejistý. „Poslyš, nevím, co mám na tohle říct. Myslíš to vážně?“

„Fakt nechci, abys odjel.“

„Dobře, jen tak z legrace dejme tomu, že zůstanu, jo? Ale přemýšlej, jak bych to řešil se školou? Jsem uprostřed ročníku. Mám tam všechny věci. Mám tam přítelkyni. Teď žiju tam, Edy. Nemůžu všeho nechat a vrátit se domů, abychom se mohli kamarádit, nebo co.“

„Tak to nemyslím. Nemluv se mnou, jako kdybych byla dítě,“ namítnu tiše.

„Nerad ti to říkám, ale ty jsi dítě, Edy.“ Usměje se a poplácá mě po rameni. „A kromě toho, jak k tomu přijde Kevin? Jsme spolubydlíci. Dělíme se o auto. Dělíme se o účty – o všechno. Jsme tak trochu závislí jeden na druhém, Edy. Dospělácké věci. Chápeš?“

„Já jsem na tobě taky závislá – potřebuju tě.“

„Odkdy?“ zasměje se.

„To není sranda. Jsi *můj* brácha, ne Kevinův,“ málem křičím třesoucím se hlasem.

„Dobře, fajn.“ Obrátí oči v sloup. „Evidentně ses v rámci novoročního předsevzetí vzdala smyslu pro humor.“ Vstává, jako že už jsme domluvili, protože řekl to, co chtěl říct. „Pojď, jdeme dovnitř.“ Podává mi ruku. Cítím, jak se mi chodidla boří do sněhu. Moje nohy za ním instinktivně vykročí jako vždycky. Moje ruka se zvedá k jeho dlani. Jenže pak, těsně předtím, než se jí prsty dotknou, se ve mně něco zlomí. Fyzicky zlomí. Kdyby moje tělo bylo stroj, uvnitř se

zadřou a zastaví převody, svaly zkratují a nedovolí tělu pohnout se.

„Ne,“ odpovím kategoricky hlasem někoho jiného.

Stojí tam a shlíží na mě. Zmatený, protože jsem mu nikdy dřív za celý svůj život nic neodmítla. Přeshlápne z nohy na nohu a trochu pootočí hlavu jako nějaký pes. Vyfoukne přes směřující se rty trochu vzduchu a otvírá ústa. Ale ať už jeho mysl vyplodí jakoukoli chytráckou poznámku, nemůžu mu dovolit, aby ji vyřkl.

„Ty to nechápeš!“ zařvala bych, nemít zaťaté zuby.

„Co nechápu?“ ptá se o oktávu vyšším hlasem a rozhlíží se, jako by tu byl někdo jiný, kdo by mu to měl objasnit.

„Jsi můj brácha.“ Cítím, že se ta slova v mém krku bortí jako lavina. „Ne Kevinův!“

„Co je to s tebou? To přece vím!“

Vstávám, nemůžu dopustit, aby zkusil zmizet dřív, než se doví pravdu. Než mu povím, co se stalo. „Když to víš, tak proč tady pořád je? Proč ho s sebou vždycky vodiš? Má vlastní rodinu!“ Přeskakuje mi hlas a nedokážu zadržet slzy.

„Nikdy dřív ti nevadilo, že u nás je. Vlastně to vypadá spíš naopak.“ Věta visí ve vzduchu podobná ozvěně. Vzhlednu k němu. Přes slzy vidím rozmazaně, ale poznám, že se zlobí.

Zachvěju se. „Jak to myslíš – naopak?“

„No, možná je na čase, aby ses přestala chovat jako zamilovaná školačka. Chvíli to bylo roztomilé, Edy – dokonce legrační –, ale nemyslíš, že už je to ohraný? Evidentně tě to nutí, nevím, být zlá nebo co. Jako bys to ani nebyla ty.“ A pak dodá spíš pro sebe: „Asi mě to mělo napadnout, víš? Vtipný je, že jsme o tom s Kevinem zrovna mluvili.“

„Cože?“ hlesnu, stěží schopná vyřknout to slovo nahlas. Nemůžu tomu uvěřit. Podařilo se mu obrátit proti mně bráchu – mého nejlepšího kamaráda, spojence.

„Zapomeň na to,“ odsekne, vyhodí ruce do vzduchu a jde pryč. Můžu jen přihlížet, jak se zmenšuje a barvy blednou, až je černobílý jako všechno ostatní. Chvilí tam stojím a snažím se přijít na to, co mám dělat, jak se posunout – jak existovat ve světě, kde už Caelin nestojí při mně.

* * *

Toho večera ve svém pokoji tiše zavírám dveře. Zamknu je a pro jistotu co nejsilněji zatahám za kliku. Potom se otočím a dívám se na dokonale ustlanou postel s čistým prostěradlem a prošívanou dekou. Mám pocit, že nemůžu přežít třeba jen další minutu, aniž bych někomu řekla, co se stalo. Vytáhnou z kapsy mobil a chystám se zavolat Maře, ale nakonec to neudělám.

Rozsvítím stropní světlo a stolní lampičku a sundám z horní police ve skříni spacák. Rozložím ho na zemi a snažím se myslet na cokoli kromě důvodu, proč se nedokážu přimět, abych spala v posteli. Lehám si, napůl padám a napůl se se-souvám na podlahu. Přetáhnu si polštář přes hlavu, usedavě se rozpláču a nevím, jak vůbec kdy přestanu. Brečím a mám pocit, že to trvá celé dny. Brečím, až už ze mě netečou žádné slzy, jako bych je všechny vypotřebovala, jako bych si možná porouchala ty pitomé slzné kanálky. Pak už jen vyluzuju zvuky: přerývané dýchám a posmrkávám. Připadá mi, že snad prostě usnu a už se neprobudím – vlastně v to skoro doufám.

Jestli existuje peklo, určitě vypadá jako jídelna střední školy. Je první den po zimních prázdninách. A usilovně se snažím vrátit ke svému životu. Takovému, jaký byl. Jaká jsem byla já.

Vystojím frontu na oběd a hledám očima Maru. Konečně zahlédnu, jak z druhého konce hlučné, přeplněné jídelny mává rukou nad hlavou. Podařilo se jí zajistit nám místo v koutě u oken, kde fouká průvan. Při každém kroku se mi někdo plete pod nohy, někdo se snaží překřičet rámus, aby ho ostatní slyšeli, ale jen tím ještě zhoršuje všeobecný zmatek.

„Ahoj!“ volá Mara, když se blížím. „Stephen se sem dostal dřív a ukořistil tenhle stůl.“ Zubí se ostošest, což od té doby, co jí minulý týden sundali rovnátka, dělá prakticky pořád.

„Super,“ zamumlám. Víím, že získat tenhle stůl je něco jako výhra v loterii. Budeme nenápadní, ne tak snadný terč jako obvykle. Ale jen se na Stephena pousměju.

Stephen Reinheiser alias Tlustoch je hodný, tichý kluk, kterého známe z ročenky a občas s námi sedává u oběda. Není to úplně kamarád. Spíš známý. Je jiný druh nerda než já a Mara. My jsme ten typ, co se sdružuje v klubech, hraje v kapele. Jenže on opravdu nikam nezapadá a taky na tom nesejde, protože si mlčky rozumíme. Známe ho od prvního stupně základky. Vííme, že když jsme byli v sedmé třídě, umřela mu máma. Vííme, že jeho zážitky jsou právě tak smutné jako naše, ne-li smutnější. Takže si vzájemně pomáháme. Což znamená, že pokud někdo z nás zabere u oběda slušný stůl, patří nám všem a nemusíme mluvit o tom, proč je tohle důležité.

„Edy?“ spustí Stephen svým obvyklým váhavým způsobem. „Víš, napadlo mě..., nechtěla bys se mnou dělat na tom projektu na dějepis u Simmonse?“

„Na jakým projektu?“

„Mluvil o něm dnes ráno. Dal nám seznam návrhů na téma,“ připomíná mi, ale já si to vůbec nevybavuju. Asi je to na mně znát, protože Stephen otevírá pořadač, s úsměvem vytahuje list papíru a podává mi ho přes stůl. „Co třeba: ‚Kolumbus: hrdina, nebo padouch?‘“

Podívám se na papír, určitě ho vidím poprvé. „Jo, aha. Jasné. To zní fajn. Kolumbus.“

Mara vytáhne zrcátko, asi tak po milionté si prohlíží svoje nové zuby a posedle přejíždí jazykem po jejich povrchu. „Páni, mají je všichni takhle hladké?“ ptá se nepřítomně.

Než někdo z nás stačí odpovědět, doletí k našemu stolu spousta vystřelených kukuřičných zrn. Mara zaječí: „Fuj! Sakra!“ Na zem padají žluté kuličky, když si jednu po druhé vytřepává z vlasů. Sleduju dráhu munice a dospěju ke stolu plnému druháků, kde se všichni v těch trapných sportovních bundách na židlích prohýbají smíchy. Mara si prsty zuřivě pročesává dlouhé vlasy. Slyším její hlas, skoro jako ozvěnu ve svém mozku. „Už tam nic nemám?“ Podívám se na ni, ale jako by se to všechno dělo v dálce, zpomaleně. Stephen odkládá sendvič s mortadelou na plastový sáček a odkašle si, jako by se chystal něco říct. A pak místo toho sklopí zrak, jako by se soustředil na ten blbý sendvič a nezbýval mu prostor na přemýšlení o něčem jiném.

„Strílím!“ zaslechnu něčí výkřik.

Rychle otočím hlavu a zavčasu uvidím, že jeden z nich – ten s tím stupidním šklebem a uhrovitým obličejem – drží lacinou ohebnou kovovou lžici plnou světle zeleného hrášku a míří přímo na mě. Ukazováčkem lehce stáhne dolů kraj lžice.

Před očima se mi mihne bílý rozžhavený záblesk a vzápětí se mi nekontrolovaně rozbuší srdce. Vymršťím se ze židle dřív, než vůbec pochopím, jak se moje tělo může dát tak rychle do pohybu bez přičinění mozku. Poďobanec přimhouří oči a za povzbuzování kámošů od stolu nasadí ještě širší úsměv. Uvolní prst jako nějakou spoušť. Hrášek ze lžice mě udeří přímo do hrudi a potom padá na zem s tlumenými dutými údery, které ve všem okolním randálu skutečně slyším.

Planeta se najednou na oběžné dráze zastaví a na chvilku ztichne. Všechny oči na světě soustředěně pozorují, jak tam stojím a vpředu na tričku mám rozplácnutou hráškovou kaši. Pak ten okamžik skončí a čas se zase rozběhne. V jídelně opět propukne vřava. Země začne znovu obíhat kolem Slunce. Moje tělo zaplaví zvuky celé jídelny, všechna ta óóó, pokřik a smích. Mozek se mi přehřívá. A utíkám, prostě mizím.

Vím, že Mara sleduje, jak se ženu pryč, dlaně má natočené k mysl otupujícím zářivkám a neslyšně se ptá *Co děláš?* Vnímám, že Stephen téká pohledem mezi mnou, Marou a svým sendvičem s mortadelou a pusou má otevřenou dokořán. Ale nemůžu se zastavit. Nemůžu se otočit. Nemůžu se tam vrátit. Nikdy. Odcházím bez propustky, bez dovolení, bez jediné souvislé myšlenky v hlavě. Vím jen, že *musím vypadnout*, takže padám.

Rychle procházím chodbou. Stěží dokážu dýchat, něco mě zevnitř rdousí. Moje nohy automaticky rázují po chodbě a po schodech nahoru, hledají nějaké místo – jakékoli místo, kde můžu jednoduše být. Strčím do dvojdílných dveří knihovny, hrnu se dovnitř a je to, jako kdybych vyšla ven. Všechno je tam jaksi lehčí, vše se pohybuje normálnějším tempem, a jak tam stojím u vchodu, moje srdce se taky zklidňuje. V celé knihovně je jen pár kluků a holek. Nikdo se na mě ani nepodívá.

Dveře za výpůjčním pultem se otvírají a prochází jimi slečna Sullivanová s náručí plnou knih. Vroucně se na mě usměje. „Ahoj. Co pro tebe můžu udělat?“ zeptá se a odloží knihy na pult.

Chci jí říct: *schovejte mě*. Jen mě schovejte před světem. A nenuťte mě projít těmi dveřmi zpátky. Ale neudělám to. Neříkám nic. Nemůžu.

„Pojď dál,“ pobízí mě. „A zapiš se.“ Položí přede mě list papíru na psací podložce.

Beru propisku uvázanou provázkem k hornímu okraji podložky. V prstech mi připadá jako jídelní hůlka, třesoucí se rukou tisknu propisku k papíru. Měla bych uvést datum, jméno, čas a odkud jsem přišla. Takhle to musíme dělat pokaždé, když někam přicházíme nebo odcházíme.

Slečna Sullivanová se dívá na moje načmárané jméno. „Jakže se jmenuješ?“ ptá se vlídně.

„Eden,“ odpovím tiše.

„Eden, dobře. A odkud přicházíš?“ To políčko jsem nechala prázdné.

Otvírám pusku, ale nic ze sebe nevypravím. Podívá se na mě a znovu se usměje.

„Z oběda. Nemám povoleno tady být,“ přiznám a připadám si jako nějaký uprchlík. Podívám se na ni přes pult a cítím, jak se mi do očí hrnou slzy.

„To je v pořádku, Eden,“ říká tiše.

Osušuju si rukávem oči.

„Myslím, že na tohle v kanceláři něco mám.“ Ukáže na zelené fleky na předku mého trička. „Půjdeš se mnou?“

Strčí do dveří stranou pultu a vede mě dovnitř. „Posaď se,“ vybízí mě a zavře za námi.

Prohledává zásuvku psacího stolu, vytahuje spoustu per, tužek a zvýrazňovačů. Kancelář je světlá a hřejivá. V rohu

stojí stolec a na něm různé rostliny. Na zdi jsou připíchnuté plakáty o knihách a knihovnicích a jeden z těch velkých plakátů, kde pod výzvou ČTĚTE stojí prezident a drží v rukou knihu. Na dalším se píše: POKOJ BEZ KNIH JE JAKO TĚLO BEZ DUŠE – CICERO.

„Ha, tady to je!“ Podává mi takové to pero na odstraňování skvrn. „Vždycky mám nějaké po ruce – jsem dost nešikovná, pořád něčím politá.“ S úsměvem se dívá, jak tisknu pórovitý hrot fixu na skvrny k flekům na svém tričku.

„Prosím, nenuťte mě se tam vrátit,“ žádám úpěnlivě, příliš zoufalá a vyčerpaná, abych se třeba jen pokoušela tvářit, jako že nejsem zoufalá a vyčerpaná. „Nemohla bych tady v době oběda dobrovolně pomáhat? Nebo tak něco?“

„Kéž bych ti mohla říct ano, Eden.“ Zamračí se. „Bohužel tu v tomhle časovém úseku zrovna máme maximální počet dobrovolníků. Ale myslím, že se sem báječně hodíš, opravdu. Měla bys zájem o jinou dobu, třeba během studijní přestávky?“

„Víte úplně jistě, že nemáte místo? Já už totiž nemůžu chodit na obědy, vážně, fakt ne.“ Cítím, že se mi znovu derou do očí slzy.

„Můžu se zeptat proč?“

„Nejspíš... je to osobní věc.“ Popravdě je to ponižující. Příliš ponižující, abych dál chodila na oběd, kde se musíte skrývat a i tak na vás házejí jídlo, nemůžete s tím nic dělat a vaši kamarádi se příliš bojí, než aby se vás zastali nebo se sami vzepřeli. Zvlášť když na vás někdo právě zaútočil doma – ve vlastní posteli – a nemůžete se bránit ani tam, v jediném místě, kde byste měli být v bezpečí. Ze všech těchto důvodů je to osobní věc. A na otázky typu „proč“ se opravdu nedá odpovědět, ne když se na mě tahle paní dívá tak mile a očekává odpověď, po níž s tím bude moct něco udělat. Jenže

taková odpověď neexistuje, takže si odkašlu a zopakuju: „Je to prostě osobní.“

„Rozumím.“ Stočí pohled ke svým nehtům a smutně se usměje. Netuším, jestli opravdu chápe, nebo to jen tak říká.

Když už se chystám vstát a odejít, něco v jejím obličejí se změní. Podívá se na mě, jako kdyby zvažovala, že mi to přece jen dovolí, jako by se slitovala.

„No,“ nadnese. „Pohrávám si s takovým nápadem, možná by tě to zajímalo.“

Prisunu se trochu blíž, doslova na krajíček židle.

„Napadlo mě, že bych zkusila dát dohromady studentskou skupinu, knižní klub, který by se scházel o polední přestávce. Byl by otevřený všem, koho zajímá víc než jen povinná četba. Takový neformální diskusní kroužek, víceméně. Co myslíš, chtěla bys tam chodit?“

„Ano! Určitě, jo! Knižky miluju!“ A pak klidněji dodám: „Čtu moc ráda, takže knižní klub, hm, jo, to by bylo skvělé.“ Musím donutit pusu, aby přestala mluvit.

„No dobrá, výborně. Podle školních pravidel musí mít každý klub alespoň šest členů, aby byl oficiální. Takže nejdřív se tě zeptám – znáš ještě někoho, kdo by mohl mít zájem?“

„Asi ano, jedna holka určitě, možná i dva lidi.“

„No vida – to je dobrý začátek. Jestli do toho chceš opravdu jít, potřebuju, abys pár věcí oběhla a zařídila, ano? Poněvadž já jsem v podstatě školní poradkyně, jen vám s tím trochu vypomůžu. Tyhle skupiny si studenti organizují sami – bude to tvoje skupina, ne moje. Dává ti to smysl?“

„Ano, jistě. Tak co musím udělat, abych ji založila?“

„Můžeš začít tím, že vyrobíš letáky a vyvěsíš je po celé škole na nástěnky. Nejdřív zjistíme, jestli by projevilo zájem dost lidí.“

„To by šlo. Můžu se do toho rovnou pustit!“

Slečna Sullivanová se trochu zasměje. „Nemusí to být hned, i když si tvého nadšení cením. Vlastně to ani dělat nemusíš. Jestli chceš, můžeš si vzít nějaký čas na rozmyšlenou.“

„Vím jistě, že do toho chci jít. Opravdu.“

„Dobře, tak jo. Odpoledne vyřídím papírování. Souhlasíš?“

„Bezva!“ vykřiknu vysokým třesoucím se hlasem a přemáhám nutkání přeskočit stůl a vrhnout se jí kolem krku. „To zní fakt skvěle!“

Rovnou vyrobím letáky a ještě toho dne je rozvěsím po stěnách.

V sobotu ráno přesně v deset zazvoní zvonek u dveří. Volám ze svého pokoje, že tam jdu, ale máma mě předběhne. Když dorazím do obýváku, už otvírá dveře.

„Dobré ráno, ty jsi určitě Stephen! Pojď dál, prosím, nestůj tam na dešti.“

„Díky, paní McCroreyová,“ říká Stephen, opatrně prochází předním vchodem a na podlahu z něj crčí voda. Víím, že nad tím máma v duchu lamentuje.

Stojím tam a dívám se, jak jí Stephen Reinheiser podává nepromokavou bundu a deštník. Sleduju, jak tenhle člověk, který mě zná jedním hodně specifickým způsobem, překračuje pomyslnou hranici a začíná mě poznávat úplně jinak.

„Tenisky můžeš nechat tady na rohožce,“ říká mu máma, aby se ujistila, že si ty mokré boty opravdu vyzuje, než se opováží vkročit na koberec. Vchází totiž do domu, kde se chodí bez bot. Dívám se, jak celý nesvůj stojí v našem obýváku v ponožkách, a dochází mi, že i on má hranice.

„Ahoj, Stephene,“ říkám konečně a snaživě se usměju. Taky se usměje a vypadá, jako by si při pohledu na mě oddechl. „Ehm, pojď dál. Asi bychom mohli pracovat u stolu v jídelně.“

„Jasně,“ zamumlá a jde za mnou, když ho tam vedu.

Posadíme se a Stephen vytáhne z batohu sešit. Přerovnáím hromádku knih o Kolumbovi, vypůjčených z knihovny.

„Na čempak pracujeme, Minnie?“ zahuláká táta, který se najednou objeví ve dveřích mezi kuchyní a jídelnou a drží

hrnek kávy, z níž se kouří. Stephen sebou trhne a pak se na židli otočí a podívá se na něj.

„Tati, tohle je Stephen. Stephene, můj táta. Děláme projekt o Kolumbovi na děják.“

Zkousím ho mlčky žádat, ať to vyřídí stručně. Táta i máma z toho dělali hroznou vědu, že za mnou přijde kluk. Řekla jsem jim, ještě než dorazil, že o tohle nejde. Ani tak na Stephena nemyslím. Nejspíš tak nebudu nikdy myslet na nikoho.

„Hrdina, nebo padouch,“ dodá Stephen.

„Hm, aha. Tak jo.“ Táta se zazubí a vykročí zpátky do obýváku.

„Kdo je Minnie?“ šeptá Stephen.

„Neptej se,“ odpovím a obrátím oči v sloup.

„Tak tys tenhle týden přestala chodit na obědy?“ nadnese jako otázku. „To je mi líto.“

„Co je ti líto?“

„Co se stalo v pondělí. V jídelně. Kéž bych něco řekl. Měl jsem něco říct. Ty kluky nesnáším – jsou to pitomci.“

Pokrčím rameny. „Zeptala se tě Mara na ten knižní klub?“ Přikývne.

„Uděláš to? Potřebujeme, aby tam někdo chodil. Aspoň šest lidí. Slečna Sullivanová je moc hodná. Mohla jsem se celý týden zašívát v knihovně.“ Snažím se, aby to působilo poklidněji, než jak to asi je. „Myslím, že to chápe, víš?“

„Co chápe?“

„No, jak to ve škole chodí. Že jsou tam všechny ty hloupé party a pravidla, co nedávají smysl, ale máme je dodržovat. To všechno, víš?“ Zarazím se, protože někdy zapomínám, že o tom vlastně nemáme mluvit. Máme to prostě akceptovat, brát to jako problémy nás všech. A srovnat se s tím, jako by to byl náš problém, i když není.

Jen na mě pořád tak divně hledí.

„Rozumíš, ne?“ ptám se ho. Jak to může nechápat, pomyslím si. No jo, stačí se na něj podívat. Fakt divnej kluk. S nadvahou. Bez kamarádů.

„Jo,“ odpoví pomalu. „Rozumím. Nejspíš o tom takhle ještě nikdo nemluvil.“ Hledí na mě jako nikdy dřív, jako bych mu prozradila velké tajemství, které o sobě dosud nevěděl.

„No nic, zvaž to – ten knižní klub.“ Po chvíli se nadechnu. „Takže Kolumbus?“

„Jasně,“ říká nepřítomně.

„Co myslíš?“ Snažím se stočit řeč na náš projekt, dál od téhle nebezpečné upřímnosti. „Hrdina, nebo padouch?“

„Nevím,“ říká Stephen, pořád ještě zamyšlený. „Četl jsem na netu, že před Kolumbem se sem dostala spousta jiných lidí. Samozřejmě původní Američani tady byli vždycky. Ale dostali se sem i Vikingové. A před Kolumbem tu byli i Afričani a Číňani.“

„Jo, to jsem taky četla.“

„Spíš to vypadá, že Kolumbus objevil Ameriku jako poslední, ne první,“ zasměje se Stephen.

„Jo,“ souhlasím. „A četla jsem všechny tyhle knížky z knihovny.“ Jednu rozevřu a přistrčím ji k němu přes stůl. „Víš o tom, že ty lidi unášel, uřízl jim uši, nos nebo něco a pak je poslal zpátky do jejich vesnice jako varování?“ Ukážu na jednu z ilustrací. „V podstatě si vzali všechno, co chtěli.“

Stephen čte z knihy. „Přesně: jídlo, zlato... otroctví... znásilňování...“ Při tom slově sebou škubnu, ale Stephen čte dál. „Sakra, píše se tu, že je nutili přinést určité množství zlata – což asi nikdo z nich nemohl –, a když to nedokázali, usekli jim ruce, aby vykřváceli! A pokud utekli, poslali na ně psy a nakonec je upálili! Hnus,“ říká Stephen a konečně se na mě podívá.

„Takže už asi známe naše stanovisko – padouch, co?“

„Jo, padouch,“ přisvědčí. „Proč vůbec slavíme Kolumbův den?“ Zazubí se. „Měli bychom ten svátek zrušit.“

„To je fakt. Když někoho odjakživa považujeme za skvělého člověka – hrdinu –, ještě to nemusí znamenat, že se tak choval. Nebo že takový vážně je,“ uvažuju.

Stephen přikývne. „Jo, přesně.“

„Možná je to ve skutečnosti hrozný člověk. A nikdo jednoduše nechce vidět, co je zač. Všichni radši věří lžím a nevidí všechny ty škody, které páchá. A není fér, že to lidem prochází, když dělají tyhle hrozné věci a nemusí nést následky. Prostě jim vyhovuje, že všichni věří...,“ zarazím se, protože sotva popadám dech. Dívám se na Stephenův zmatený výraz a dochází mi, že asi nemluvím jen o Kolumbovi.

„Jo,“ opakuje Stephen. „Jasně, já vím. Rozhodně souhlasím.“

„Tak jo, bezva.“

„Víš, co bychom měli udělat?“ ptá se Stephen s rozzářenýma očima. „Vyvěsit plakáty s oznámením, že Kolumbus a všichni tihle chlápci jsou nejhledanější zločinci. A uvést tam seznam jejich zločinů a tak.“ Usměje se. „Co si o tom myslíš?“

Taky se usměju. „To se mi líbí.“

Knižní klub o polední pauze. Takhle jsem ho pojmenovala. Příští týden máme první schůzku. Přinášíme si hnědé pytlíky s jídlem ke stolu v zadní části knihovny, kde jsou zastaralé nepoužívané materiály. Já, Mara, Stephen a dvě druhačky. Jedna z nich vypadá, jako by jí bylo deset, a na začátku roku ji sem přeložili z nějaké katolické školy. Obléká se, jako by tam ještě pořád chodila, nosí naškrobené košile s knoflíky zapnutými až ke krku, kousavé svetry a trapně dlouhé sukně. Ta druhá si okusuje vlasy. Přijde mi, že je úplně mimo, nejsem si jistá, že ví, proč tu jsme.

„Je nás o jednoho méně,“ konstatuju a doufám, že tím všechno nezkazím.

Slečna Sullivanová na mě hledí, jako kdyby věděla stejně jako já, že už není kde brát, vyškrabujeme zbytky. Potom se podívá na hodiny. Minutová ručička se posune na jedničku. „Pořád je čas,“ říká, jako by mi četla myšlenky. „A vůbec, pokud hned první den nemáme šest lidí, nic se neděje.“

A pak přijde ke stolu kluk, kterého jsem nikdy dřív neviděla. Působí vážně, je hubený, má bledou pleť a sytě černé vlasy s modrými pramínky, co mu ladí se světle modrýma očima. Nosí divné brýle s tlustými obroučkami a ve spodním rtu má zapíchnuté dva stříbrné kroužky.

„Páni!“ šeptá mi Mara a zubí se od ucha k uchu.

„Co je?“ odpovídám šeptem.

„No... páni!“ zopakuje a nespouští z něj oči.

„Camerone!“ vítá ho slečna Sullivanová. „Jsem moc ráda, že ses rozhodl přijít.“

„Ehm...“ Vytahuje si židli vedle Stephena. „Totiž, jo. Ahoj.“

„Výborně,“ říká slečna Sullivanová, zjevně povzbuzená naším novým přírůstkem. „Tak můžeme začít, že? Myslím, že bychom se nejdřív mohli jeden po druhém představit, povědět ostatním něco o svých zájmech a proč tu jsme. Začnu od sebe. Já jsem samozřejmě slečna Sullivanová,“ zasměje se. „Vaše knihovnice. Ale když nejsem tady, věřte nebo ne, jsem skutečný člověk. Trávím spoustu času jako dobrovolnice v útulku pro zvířata a starám se o psy, kteří čekají, až se jich někdo ujme. Co se týče tohoto knižního klubu, jak už jsem vysvětlila Eden, je váš, a chci tedy, aby každý z vás utvářel jeho podobu. Myslím, že to bude skvělý způsob, jak si něco přečíst jen tak pro zábavu, mimo běžnou výuku ve třídě. Můžeme vést debaty, diskutovat a mluvit o tématech, na která se v pětačtyřicetiminutové hodině nedostane.“

Mávne rukou svým směrem, jako kdyby říkala: *ted' ty*. Nořím se trochu hlouběji do své kůže. „Já jsem Eden – totiž Edy. Nebo Eden. No, nejspíš prostě ráda čtu.“ Pokrčím rameny. „A tenhle knižní klub mi připadal jako dobrý nápad,“ mumlám. Slečna Sullivanová povzbudivě přikyvuje. Nenávidím se. Dívám se na Maru a v duchu ji prosím, ať už mě přeruší a něco řekne – cokoli.

„Jmenuju se Mara,“ sdělí nám sladce a předvede všem svůj nový úsměv. „Chodím do prváku. Zajímá mě hudba – jsem v kapele. Mám ráda zvířata,“ dodá úplně přirozeně. Proč mě nenapadlo říct něco takového? Jsem taky v kapele. A mám ráda zvířata – zvířata miluju. „Co ještě? Myslím, že tohle bude bezva způsob, jak trávit přestávku na oběd – je to tu mnohem hezčí a tišší než v jídelně.“ Na konci věty se trochu zachichotá a všichni se na ni usmějí. Zvlášť ten nový kluk. Mara mě pod stolem kopne do nohy jakože *vidíš to?*

„Výborně, Maro – v útulku pro zvířata by se nám hodili další dobrovolníci,“ říká slečna Sullivanová s úsměvem. Vážně